

Sygn. akt III CZ 50/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku T. M.

przy uczestnictwie Z. M.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 grudnia 2015 r.,

zażalenia uczestnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 września 2015 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił zażalenie wniesione osobiście przez Z. M. na postanowienie tego Sądu z dnia 9 września 2015 r. odrzucające apelację skarżącego od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 87¹ k.p.c. mającym także zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 k.p.c.), w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych; zastępstwo dotyczy również czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym podejmowanych przed sądem niższej instancji. Zażalenie na postanowienie Sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 394¹ § 2 k.p.c., musi być wniesione przez adwokata lub radcę prawnego. Sąd Okręgowy wskazał, iż skarżący został pouczone o treści art. 87¹ § 1 k.p.c. Z tych względów zażalenie wniesione przez skarżącego osobiście podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne (na podstawie art. 370 w zw. z art. 397 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.).

Z. M. wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 22 września 2015 r., zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie. Podniósł zarzut bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd, że postanowienie w przedmiocie odrzucenia apelacji otrzymał wraz pouczeniem, twierdząc, że nie otrzymał pouczenia o trybie i terminie wniesienia środka odwoławczego. Zarzucił także naruszenie art. 48 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacko-radcowski ustanowiony art. 87¹ § 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego i ma charakter bezwzględny. Istota tego przymusu polega na wyłączeniu w postępowaniu przed

Sądem Najwyższym zdolności strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych, tj. zdolności postulacyjnej. W następstwie tego czynności podejmowane przez stronę są bezskuteczne. Zażalenie sporządzone przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej dotknięte jest brakiem nieusuwalnym i skutkuje koniecznością odrzucenia go, bez wzywania do uzupełnienia braku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 marca 2006 r., III CZ 5/06, niepubl.; z dnia 5 lutego 2009 r. I CZ 3/09, niepubl.; z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CZ 37/12, niepubl.; z dnia 6 lutego 2013 r., V CZ 88/12, niepubl.; z dnia 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, niepubl.; z dnia 23 stycznia 2015 r., V CZ 96/14, niepubl.).

Niezależnie od tego, iż na karcie 1037 akt załączone jest potwierdzenie dokonane przez uczestnika odbioru postanowienia Sądu Okręgowego w K. o odrzuceniu apelacji wraz z pouczeniem, trzeba zważyć, że przedmiotem oceny Sądu Najwyższego rozstrzygającego zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej wniesionej bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego jest tylko to, czy rzeczywiście został naruszony przepis art. 871 § 1 k.p.c., natomiast poza tą oceną pozostają przyczyny, z powodu których strona przepis ten naruszyła (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013 r., V CZ 55/13, niepubl.).

W końcu trzeba zważyć, iż nie zachodzi żadna ze wskazanych w art. 48 k.p.c. przyczyn wyłączenia sędziego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 r. II PZ 45/05 OSNP 2006/21-22/332).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 i art. 385 k.p.c.